

30 / 1 / 2000

όλλα διαμαρτυριών και αισθήματα πικρίας και απογοήτευσης έχει προκαλέσει ανάμεσα στον κυπριακό ελληνισμό, το άρδρο του κ. Γιώργου Πανταγιά για την Κύπρο, με τον αφορητικό τίτλο «Τέλος των Εθνικών Κέντρων» που δημοσιεύτηκε στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (9/1).

Οχι τόσο για όσα ανιστόρητα και απαράβετα προβάλλει το άρδρο, επικαλύπτεται με επιβερμικές και ανεράπιστες γενικολογίες, αλλά περισσότερο, από το γεγονός ότι ο κ. Πανταγιάς είναι ο σύμβουλος των πρωθυπουργών της Ελλάδας πάνω σε δέρατα τύπου.

Η ιδιότητα αυτή του κ. Πανταγιά, και όχι τόσο τα λεγόμενά του, αποχώρει, είναι δυνατό να δώσουν στον αντίπαλο και σε όλους ξένους επιλεκτέμενους στο Κυπριακό την εντόπιση ή να παρεξηγήσουν ότι οι επιπόλαιες «ανάλυσης» που εκφέρει το άρδρο, αντανακλούν απόψεις της ελληνικής κυβέρνησης ή μιας περίδαις αυτών που έχουν την ειδύνη του σχεδιασμού των ελληνικών δέσμων πάνω στη μελλοντική λύση.

Ολα αυτά, μάλιστα, έγιναν στις παραμονές της έναρξης του δευτέρου γύρου των «εκ του σύνεγγυς συνομιλιών» για το Κυπριακό, που αρχίζουν στη Γενεύη, την Δευτέρα 31/1/2000 κάτω από την αιγιάλη του γ.γ. της ΟΗΕ κ. Ανάν.

• Στο επίκεντρο αυτών των συνομιλιών, τώρα, βρίσκεται από την μια η θέση της ελληνοκυπρακής πλευράς ότι δεν αποδέχεται και δεν διαπραγματεύεται καθεστώς συνομοσπονδίας.

• Από την άλλη, είναι η άποψη της τουρκικής πλευράς, ότι η μόνη μορφή λόγους που είναι δυνατό να αποδεχτεί είναι η συνομοσπονδία, και, μάλιστα, ότι δεν δέχεται καν να ερμηναίεται σε «απ' ευθείας διαπραγματεύσεις» (γι' αυτό οι συνομιλίες στη Γενεύη πάλιν θα είναι «εκ του σύνεγγυς»), εκτός αν πρώτη αρχιούν ορθάρες διαπραγματεύσεις η ελληνοκυπρακή πλευρά αποδεχτεί την απαίτηση της τουρκικής πλευράς για συνομοσπονδία.

Για να έχουμε ξεκαθαρισμένους τους όρους που χρησιμοποιούμε, το καθεστώς «συνομοσπονδίας» δεν είναι μια άλλη μορφή, μια παραλλαγή «οροσπονδίας».

Στην ουσία και στην πράξη, «συνομοσπονδία» απρίσει την ίδρυση δύο κυριοτών και ιδιότιμων κρατών που συνεργάζονται από κοινό με μερικά δέματα, όπως αυτά της διεθνούς προσωπικότητας, της μιας ιδιαίτερης και της μιας αρμονικής πολιτικής έναντι εξωκερκής επιβολής.

Αυτή η ομφατική διαφορά, δηλαδή το ασύρματο μεταξύ «οροσπονδίας» και «συνομοσπονδίας» (που σήμερα δεν υφίσταται πούθενά στον κόσμο), είναι καλώς γνωστό σε όλους όσοι έχουν έστω και στοχειώδη γνώση συνταγματικού δικαίου.

Ενώ Ελλάδα και Κύπρος, αγωνιζόμαστε απεγνωσμένα, σε όλα τα διεθνή βίαια, σε όλα τα επίπεδα και στον ΟΗΕ, να πεισθούμε ότι δεν είναι καν διαπραγματεύσιμο δέρμα της «συνομοσπονδία», και ενώ πάνω σε αυτό το βασικό και δερελιόδες δέρμα θα επικεντρώσουμε την επιχειρηματολογία μας αύριο στη Γενεύη, δεκτήκαρε «εκ των έων» την τορπίλη του κ. Πανταγιά. Να διακρίνεται και να συνθολείται, τάχατες, ρηγικέλευθα και, δίδην, σαν πρωτόφρος οφαρατιστής του ρέλλωντος, τον «μη αποκλεισμό ακόρια και άλλων μορφών οργάνωσης του νέου κυπριακού κράτους», δηλαδή «μορφή οργάνωσης» σε μορφή συνομοσπονδίας.

Να συμβούλευει, ακόρια, «την ανάγκη λεπούργιας των δύο κοινοτήτων σε ένα

Να παραιτηθεί ο Γ. Πανταγιάς

«Επληξε, ίσως ανεπανόρθωτα, την πειστικότητα των διαπραγματευτικών δέσμεων των Ελληνοκυπρίων»

πλαισίο ισορρίμας και ίσων δυνατοτήτων σε όλα τα επίπεδα».

■ Το πρώτο σκέλος των δογματισμών του κ. Πανταγιά, ολοφέρνερα υιοθετεί την θέση της τουρκικής πλευράς ότι η «άλλη μορφή οργάνωσης του νέου κυπριακού κράτους», δηλαδή η συνομοσπονδία, είναι συγκεκριμένη «μορφή» καθεστώτος, που δεν πρέπει να αποκλείουμε, άποψη που είναι αντίθετη με τη τουλάχιστο διακριτήριας δέσμεις της ελληνικής κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Είναι μια τορπίλη «εκ των έων», που αν δεν καταστρέψει εντελώς την βοστρότητα της εναρκτήριας βασικής διαπραγματευτικής δέσμης της πλευράς μας, τουλάχιστο, κλονίζει και υποσκάπτει εξυπαρχής την πειστικότητά της. Δεν έχει σχέση η εγκυρότητα ή βασιλότητα των ίσων περιέχει το Βαρύδουσο άρδρο του κ. Πανταγιά, αλλά περισσότερο οπωρία είχει το κύρος που αρέσται τον κ. Πανταγιάς από την δέσμη που κατέχει ως σύμβουλος του πρωθυπουργού.

■ Το δεύτερο σκέλος των αφορισμών της πολιτικής «ανάλυσης» του κ. Πανταγιά είναι οι αναφορές του στο δέρμα «του πλαισίου ισοτητών» και ίσων δυνατοτήτων σε όλα τα επίπεδα» των δύο κοινοτήτων.

Το επιπέδο άγνοιας του κ. Πανταγιά των συνταγματικών αρχών, πάνω στο δέρμα, συναγερμίζεται την επιπλαστική που διέπει της απόψεις του. Η «ισοπαία» των «περοχών» που συνιστούν μια οροσπονδία, είναι «ισοπαία των περοχών» έναντι της κεντρικής κυβέρνησης μιας οροσπονδίας και δεν ανάγεται σε «αριθμητική ισότητα» όποτε επεκτείνεται στην «λειτουργία» της οροσπονδίας ή της κεντρικής οροσπονδιακής κυβέρνησης.

Λέξι και πολλά άλλα αβόρια στο άρδρο του κ. Πανταγιάς, στα οποία δεν δέλω να προσδώσω εγκυρότητα σχολιάζοντάς τα σπέριο προς σπέριο. Ορις μερικά σπέρια δεν μπορούν να μείνουν ασχολιαστά:

★ Το πρόβλημα στην Κύπρο, δεν είναι δέρμα διακονογικών διαφορών για τη καθεστώς της Κύπρου, αλλά δέρμα εισβολής και κατοχής 37% των εδαφών της Κύπρου, όπως η τούρκικη ιδιοκτησία γης στην Κύπρο

προ είναι μόνο 12,9% και ο τούρκοκυπριακός πληθυσμός μόνο 18%.

★ Στην Κύπρο το 1974 έγινε «εθνικό ξεκαθάρισμα» με την διαιτήση εκδίωξης του 1/3 των ελληνοκυπριακών πληθυσμών, από τα σπίτια και τις περιονίες τους.

Είναι «εθνικισμός» οι νόμοι που μοικτύτες αυτών των περιονίων να απαιτούν επιστροφή στα σπίτια και στις περιονίες τους, που, τάχατες, κατευθύνεται από «εθνικά κέντρα» και όχι από την αισθητή δικαίωση που έχει ο απλός πολίτης:

★ Κατανοεί τον κ. Πανταγιάς ότι η πολιτική της Τουρκίας στην Κύπρο, είναι, να είναι η Τουρκία «αφέντης στο Βορρά και, ταύτορα, κιόλισμος συνεταιρίου στο Νότο»;

Και ότι η πολιτική των Τουρκοκυπρίων καθορίζεται απόλυτα από την Αγκύρα:

Σε σπέριο που ακόρια και αν πάντα δυνατό να εφαρμοστεί η «φοβόσκα» της «διπλωματίας των πολιτών» (που ξεφύσεται στην Αγκύρα πρωτό αρχίσει) και αν πάντα δυνατό να αποάγονται στους δρόμους της Κύπρου Ελληνοκύπριοι κ.λπ., η πολιτική γραμμή της Αγκύρας «αφέντης στο Βορρά και ταύτορις συνεταιρίου στο Νότο» θα είναι αυτή και μόνη που θα προσθετεί στη Τουρκία και που δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί από την δέλποτ των Τουρκοκυπρίων:

Η άμυνα του κυπριακού ελληνισμού έναντι της τορπίλης που αρόλισε ο κ. Πανταγιάς στην πειστικότητα των διαπραγματευτικών δέσμεων των Ελληνοκύπριων είναι από το αξιωμάτων, απεξιόρμενος έτοι, επελοντικά, κάθε ενέχομενο πρόσθιος κόρος στης επιπλαστικής απόψεως του, λόγω της δέσμης που ακόμα, κατέχει.